

GELOVEN IN LONNEKER

September 2021

*Pastoraal werker Carla Berbée tijdens de
Oecumenische Oogstdankviering van 12 september*

In dit nummer onder meer:

- Een interview met een van de vele vrijwilligers in onze geloofsgemeenschap.
- Een verslag van de viering waarin een nieuw lid van onze Parochie St. Jacobus de Meerdere Lonneker werd gevormd en wat daaraan vooraf ging.
- Een bijdrage van pastoraal werker Carla Berbée.
- Het levensverhaal van een overleden Lonnekenaar.
- Een impressie van de Oecumenische oogstdankviering.
- Een verhaal over de heilige Antonius van Padua.

Geloven in Lonneker is een uitgave van de Geloofsgemeenschap H. Jacobus de Meerdere te Lonneker, u aangeboden door de pastoraatgroep.

Weer de
klantvriendelijkste bank
van Nederland!

De klantvriendelijkste bank is de grootste onafhankelijke publieksprijs voor klantvriendelijkheid in de branche Banken en is op initiatief van MarketResponse.

Kleisman Assurantiën
Scholten Reimerstraat 25
7524 CR Lonneker
T 053 - 433 71 99
E annemarie@kleisman.nl
I www.kleisman.nl

RegioBank De buurtzame bank.
Zelfstandig Adviseur

PRINTING & MORE

WWW.CTRL.P.EU

Kapsalon Jacqueline

Dames en heren

Jacqueline Yntema

Bergweg 20
7524 CW, Lonneker

Ingang Pastoor Balkstraat

Kapsalonjacqueline@hotmail.com

Tel: 06-22967661

Carlo van den Beld Piano Orgel Keyboard

Gediplomeerd muzikleraar Levinkskamp 5

voor beginners en gevorderden 7524 BB Lonneker

kinderen en volwassenen tel.: 053-4771383 / 06-24603580

e-mail: klavierschool@gmail.com

Scan deze code
voor meer info :

www.klavierschool.nl

Savenijë

hotel restaurant

Neem een kijkje in onze vernieuwde tuin

Open op dinsdag tot zondag van 10:00 tot 22:00

fyon

- Algemene fysiotherapie
- Manuele therapie
- Oedeemtherapie
- Oncologiefysiotherapie
- Medische training
- Medical taping
- Sportfysiotherapie
- Gespecialiseerde fysiotherapie bij Claudicatio Intermittens, Diabetes COPD en Parkinson

**Mensen helpen om langer fit en vitaal te blijven.
Dat is wat ons elke dag beweegt.**

Oldenzaalsestraat 730 Lonneker • 053-4358900 • info@fyon.nl • www.fyon.nl

H. Antonius van Padua, in de Lonneker Jacobuskerk.
Beeldhouwer Charles Vos.

Antonius van Padua

In onze kerk, in de noordelijk transeptarm, hangt een groot lindehouten beeld, voorstellende één van de meest geliefde heiligen van de katholieke kerk: Antonius van Padua, hier afgebeeld met het "Ezelwonder". Links van de voeten van Antonius is een ezel zichtbaar. Antonius houdt een monstrans met het allerheiligste voor zijn borst. Het tafereel is een uitbeelding van de legende waarin Antonius een ezel tegenkwam, die al drie dagen geen voedsel meer had gehad en toen een bak haver werd voorgezet. Antonius toonde het dier de hostie en deze liet vervolgens de haver staan en viel op zijn knieën. Hiermee zou Antonius de Katharen van de aanwezigheid van Christus in het Heilige Sacrament hebben overtuigd.

Aan de overkant hang een beeld van dezelfde kunstenaar, maar daarover later. Deze kunstenaar, Charles Vos, had een ruimte gehuurd bij de Sphinx fabrieken in Maastricht en heeft meerde beelden voor R.K. kerken gemaakt. Het is niet duidelijk of hij dat geheel voor eigen rekening deed of als deelnemer in de ateliers van de beroemde architect Pierre Cuypers.

Antonius van Padua (1195-1231)

Wie was In 1147 werd Lissabon veroverd op de Moren door onder meer de kruisvaarders. Waarschijnlijk was de vader van Sint Antonius ook zo'n kruisvaarder uit Frankrijk of Duitsland in dienst van de koning. Zijn naam was Martino. Samen met Maria, welke misschien van koninklijke bloede is geweest, kreeg hij een zoon, Fernando, die we nu kennen als Antonius van Padua. Van Fernando's jeugd jaren is weinig overgeleverd. Alleen de prachtige vertelling van de jonge Fernando die de mussen moest weggagen van de korenvelden is overgebleven. In plaats van de mussen te verjagen nam hij

ze mee naar de kapel, waar hij wilde bidden.

Als Fernando ongeveer 15 jaar oud is treedt hij in bij de Augustijnen, maar in 1220 besloot Fernando zich aan te sluiten bij de minderbroeders, de orde van Sint Fransiscus. Deze orde was toen nog geen tien jaar oud en was explosief gegroeid in Europa en het Nabije Oosten. Anders dan de augustijnen waren de minderbroeders niet bijzonder geschoold en hun preken waren ongepolijst, recht door zee. "Alle broeders preken door hun daden" stond bovendien in hun regel. In de ogen van Fernando leefden de minderbroeders het evangelie: ze verkondigden dat het Rijk van God op handen is en hielpen de arme en lijdende medemens.

De moord op vijf minderbroeders in Marokko vormde de directe aanleiding voor Fernando om bij de franciscanen in te treden. De vijf broeders hadden er tegen de islam gepreekt en stopten daar niet mee, ondanks meerdere aanvaringen met de mohammedanen. Fernando was zo onder de indruk van hun radicaliteit en martelaarschap dat hij vroeg zijn orde te mogen verlaten om in te treden bij de franciscanen. Omdat het huis van de minderbroeders was opgedragen aan Sint Antonius abt, nam Fernando diens naam aan bij zijn intreden.

Door een priestertekort (ook in deze periode van de geschiedenis kwam zo iets voor) vroeg bisschop Belmoti in 1222 enkele minderbroeders zich tot priester te laten wijden. Zo ook Antonius, hoewel hij waarschijnlijk nog geen dertig jaar oud was, de leeftijd die een priester minimaal moest hebben volgens het canoniek wetboek van die tijd.

Antonius wist mensen te raken, juist omdat hij zelf eenvoudig en radicaal leefde volgens zijn geloof. Hij deed zelf

wat hij preekte. Velen kwamen na hem gehoord te hebben tot inkeer, want na zijn preken werd er veelvuldig gevraagd om het sacrament van boete en verzoening: de biecht.

Antonius ging naar Padua waar hij verbleef in het klooster van de minderbroeders. Antonius leed aan astma en waterzucht. Hij genoot van de rust en de natuur, maar zijn kortademigheid en dorst kwelden hem voortdurend en 's nachts lag hij woelend in zijn bed. Zuster dood, zoals Franciscus de dood noemde in zijn beroemde 'zonnelied', kwam Antonius bezoeken op 13 juni 1231. Aan tafel werd Antonius

onwel. Met een boerenkar werd Antonius overgebracht naar de stad, omdat Antonius dat had gevraagd. Antonius ontving het sacrament van de zieken en de broeders baden de boetepsalmen voor hem. Opeens veranderde Antonius gezicht tijdens het gebed: "Ik zie mijn Heer," zei hij en stierf.

Op 30 mei 1232 werd Antonius al heilig verklaard door paus Gregorius de negende. Er waren 53 wonderen vastgesteld. Op 8 april 1263 werden Antonius' relieken in de basiliek geplaatst die tot zijn eer in Padua werd gebouwd.

Waarom wordt Antonius aangeroepen door mensen die iets kwijt zijn? Het schijnt dat hij eens een bijzonder kostbaar boek kwijt was. Antonius was door dit verlies zo in verlegenheid gebracht dat hij vurig bad om het verloren voorwerp weer terug te krijgen. Niet lang daarna werd het keurig bij hem terug bezorgd: een novice die een paar dagen tevoren was uitgetreden, had het meegenomen, maar was zo door spijt achtervolgd, dat hij het eigener beweging weer terug kwam brengen

**'SAMEN DEZELFDE
TAAL SPREKEN
IS SAMEN BOUWEN
AAN IETS MOOIS!'**

Aannemersbedrijf
GEBR. MEIJERINK

NIEUWBOUW
VERBOUW
ONDERHOUD
RENOVATIE

lid van **Bouwend Nederland**

WWW.AANNEMER-MEIJERINK.NL

Meijerinksweg 40 Lonneker
(053) 435 58 64 info@aannemer-meijerink.nl

Pastoor Paul Daggenvoorde dient Giny het vormsel toe, haar beide mentoren staan achter haar.

Zo werd Giny de Vries Katholiek.

Goedendag allemaal

In de vorige geloven in Lonneker schreef ik hoe ik in Corona tijd omging met de stilte die kwam, doordat we met Corona niks meer mochten, en ons leven bijna tot stilstand kwam.

Ik was flink met mezelf aan het knokken, over wat ik nu wilde met mijn leven, ik miste alles en iedereen heel erg, en wat ik het meest miste, waren het koor en de kerk. Wat zat ik met mezelf in de knoop, de contacten met de leden van de pastoraatgroep waren ook tot een minimum beperkt, we vergaderden digitaal, omdat niets anders mocht, en dat was wel leuk, om elkaar weer te zien, maar via een beeldscherm is toch anders, dan elkaar echt te ontmoeten. We zagen elkaar af en toe, op grote afstand. Op een koude winterdag stond ik voor de kerk, omdat er besloten was, dat er geen viering plaats mocht vinden. Ik stond daar om mensen op te vangen die niet hadden

meegekregen dat er geen viering was, en om die mensen uitleg te geven. Daar kwam Berend aan op de fiets, en hij zei, ik geloof dat we eens even moeten praten, eerst haalde hij een lekker warm kopje koffie voor mij, en toen werd er gepraat, er kwamen vele emoties bij kijken, maar opeens kreeg ik helderheid voor mezelf. Ik zei: Er is maar één ding wat ik wil, en dat is katholiek worden, ik wil bij deze kerk horen.

Berend reageerde daar direct op, en nam contact op met onze pastoor Paul Daggenvoorde en Carla Berbee zou mij begeleiden op de weg naar het katholieke geloof. Carla en ik zagen elkaar elke maand, dat waren hele fijne gesprekken, ik had in mijn protestantse leven al veel Bijbelkennis opgedaan, dus daar lag niet de nadruk op in onze gesprekken, maar vooral de rituelen in de katholieke kerk kwamen veel aan bod, en ik heb hier ontzettend veel van geleerd.

En dan ben je klaar om het heilig vormsel te ontvangen, we spraken af, hoe hier vorm aan te geven, ik wilde heel graag door Paul Daggenvoorde gevormd worden, en natuurlijk in onze mooie kerk. Dus moest er een datum gezocht worden, dat Paul in onze kerk voorging, en dat Carla ook vrij was om erbij te zijn. 5 juni zou de dag worden, dat ik in onze kerk gevormd zou worden.

Ik kan de blijdschap die ik door me heen voelde stromen niet eens beschrijven.

En ik moest gaan nadenken, hoe ik de dienst graag zou willen.

Ik heb de leden van de pastoraat groep gevraagd, of ze samen met mij, de dienst wilden zingen, en gelukkig wilden ze dat.

Samen met Hans Middelhuis de dirigent van het koor heb ik de muziek uitgezocht, en hij maakte er een geheel van, en begeleidde ons.

Ik vroeg aan Carla wordt er in die dienst van mij nog iets verwacht?

Nou zei ze, ik verwacht wel, dat je aan de mensen in de kerk verteld waarom je katholiek wilt worden. En als ik iets eng vindt, is het wel voor in de kerk gaan staan. Ik heb toen wel een stukje geschreven, hoe ik er toe gekomen ben, om katholiek te willen worden.

Met de pastoraatgroep hebben we twee zangrepetities gehad met Hans, en het leek te gaan lukken, wat was ik blij.

Ik verheugde me heel erg op het vormsel, maar vond het ook heel spannend.

Op 4 juni zong ik thuis de liederen nog even door, en sprak mijn tekst ook nog even, en opeens viel alle spanning van me af, en had ik het gevoel, ik ga het doen, ik ben er klaar voor.

Dan is het opeens 5 juni, en ging het dan eindelijk gebeuren, ik had mijn familie, vrienden en kennissen uitgenodigd, om er bij te zijn, op deze voor mij zo belangrijke dag, en had voor hen een plekje gereserveerd in de kerk.

Met toch wel knikkende knietjes kwam ik in de kerk, en Paul en Carla waren er al.

Paul legde me in alle rust uit, hoe alles in zijn werk zou gaan, en mijn knikkende knietjes verdwenen.

In deze voor mij zo belangrijke dienst waren er twee voorgangers, namelijk Paul en Carla, wat was ik blij met die twee

Nog even oefenen met het koor, wat gelukkig goed ging, en de dienst kon beginnen.

Mij was verteld, dat de eucharistieviering tot na de preek een "gewone" viering zou zijn, en dat ik na de preek mijn heilig vormsel zou ontvangen, Paul begon de viering, en hij heette iedereen welkom, en mij in het bijzonder, en hij verwoordde dat zo warm naar mij toe, dat ik alleen maar zat te stralen.

Na de eerste lezing had Hans de prachtige psalm, ik hef de offerbeker uitgezocht, dit mocht ik alleen zingen, en het koor zong de refreinen mee.

Carla deed de preek, en ook zij had die zo persoonlijk gemaakt, en wist zo mooi en lief te verwoorden, hoe ze mijn motivatie om katholiek te worden had ervaren, dat ik er diep geroerd door was, en alleen maar stil en blij kon luisteren.

Na de preek werd ik uitgenodigd, om mijn motivatie, waarom ik katholiek wilde worden, te vertellen aan de mensen in de kerk. Er klonk wat je niet vaak hoort in de kerk applaus, ik werd er verlegen van, en wat was ik blij, met alle mensen die er waren, velen ook speciaal voor mij.

Daarna werd de geloofsbelijdenis uitgesproken, en mocht ik mijn doopsel in de katholieke kerk, met een luid en duidelijk JA, IK BELOOF bevestigen.

Mijn neef Wander, en Berend stonden achter mij, wat mij tot grote steun was.

Daarna kreeg ik van Paul, het Heilig Olie op mijn voorhoofd, en was ik lid van de Rooms Katholieke kerk. Ik kreeg de oorkonde, dat ik was ingeschreven in de katholieke kerk, en de brief van kardinaal Eijk, die mij welkom heette in de Katholieke kerk.

Toen de communie daar was, werd ik als eerste uitgenodigd, om deze in ontvangst te nemen, en wat was het fijn om te voelen nu echt katholiek te zijn.

En ik hoop, dat ik nog heel lang mijn geloof mag belijden onze mooie kerk op het dorpsplein.

En ik wil heel graag iedereen hartelijk danken, die deze prachtige viering hebben mogelijk gemaakt, ik zal dit nooit vergeten.

Giny de Vries

Oogsten en danken.

Eten en drinken in de woongemeenschap De Wonne

Eigenlijk planten we niet zo veel op de Wonne, midden in de stad. Al is de tuin een kleine oase. Zelfs nadat het Wilminktheater de helft van de vroegere tuin heeft opgeslokt.

In de tuin zijn de laatste jaren wel vruchtbomen geplant. De eerste blauwe pruimen kwamen op de fruitschaal. Daarna bleken er appels aan 2 jonge appelboompjes: de eerste! En die smaakten friszuur heel lekker in de salade bij het avondeten.

Het meeste fruit krijgen we: niet van eigen tuin maar van mensen, soms bekenden én veel vaker onbekenden. Fruit dat op het eind van de markt niet goed genoeg meer is om

de volgende dag verkocht te worden en voor ons toch goed genoeg om te verwerken. En niet alleen fruit, ook groente. Overschot dat anders wordt weggegooid. Een soort kringloop van voedsel. Een vorm van duurzaamheid. Als je zelf groente hebt gekweekt in de tuin dan weet je dat niet alles even gaaf of perfect hoeft te zijn om toch goed eetbaar te blijven. Veel mensen weten dat tegenwoordig niet meer. 'Aan de datum' is dan absoluut! Geen uur langer in de

koelkast; hup! in de groenbak of vuilnisbak!

Jonge mensen op weg naar zelfstandigheid hebben vaak niet zo veel zin om de tijd te nemen om van verse producten een maaltijd te maken. Dat vraagt geduld, tijd en vooral: creativiteit. Het is bijna een sport om met een beperkt palet aan mogelijkheden toch iets lekkers te verzinnen. En vooral: budgetneutraal. D.w.z. koken met wat er is in huis, de tuin

en de kelder. Op de Wonne krijgen we dus nogal wat. We leven sober, maar... soms zijn de gaven zo overvloedig dat ook wij het weer doorgeven. Bv. Bij 20 bloemkolen, 5 dozen kiwi's en 30 meloenen; dat krijgen

wij in een paar dagen ook niet opgegeten. Onze eenvoud sneuvelt ook met de rijkdom die soms op tafel komt: kiwi, papaja, meloen, ananas, drakenfruit, avocado, mango... Dan gaan we aan de slag om jam te maken, of sap of...anastoetjes. Stoofpeertjes zijn heerlijk als toetjes. Maar na drie dagen... worden ze tot stoofpeerpudding. En daarna kun je ook nog stoofpeervochtijsjes maken!

"Inkopen" op de markt

Zaailingen

Figuur 1 Prima bloemkolen

Goed beschouwd leven we hier in een rijk land. Wat de handel ons voorschotelt en wat de aarde voortbrengt. Waarderen we dat? Staan we daar bij stil? Kunnen we er verantwoord mee omgaan? Zeker met de overvloed aan producten, de keuzemogelijkheden? Alles wat van zo ver wekomt; is dat echt nodig?

Van 1 september tot 4 oktober wordt wereldwijd het "Seizoen van de Schepping" gehouden, op aandringen van

paus Franciscus. Wat we zo vanzelfsprekend vinden... weten we dat op haar echte waarde te schatten?

Laten we ons appeltje maar heel bewust eten. Van elke hapje genietend. Want hoe lang zal Moeder Aarde ons nog appeltjes voor de dorst geven?

Carla Berbée, pastoraal werkster

Appel-, peren- of druivensap van De Wonne.

Joke en Ben Jansink.

De **VRIJWILLIGER**

Joke Jansink: Een beetje poetsen en dan ook nog even met Maria kui'ern.

Geschreven (nou ja getypt) met hoofdletters en dikgedrukt. Want dat mag en moet voor de mensen die de titel vrijwilliger dragen. Geloven in Lonneker is op bezoek geweest bij een van de vele vrijwilligers die wij in ons dorp kennen.

Joke Jansink is de naam en haar echtgenoot heet Ben. Joke is geboren in Deurningen en getrouwd met Ben Jansink. Na wat omzwervingen werd er in 1991 een huis gebouwd in Lonneker. Joke's werk was administratief op het kantoor van het Ziekenfonds in Oldenzaal. Maar ze ontdekte al snel dat dit het niet was. Joke houdt van

mensen en dat blijkt uit al die vrijwilligersactiviteiten die zij verricht. Er kwamen twee dochters en inmiddels hebben zij vier kleinkinderen. Ze gingen kerken in Lonneker en het duurde niet lang of er werd gevraagd of Joke nog een paar uurtjes tijd had. Dat had ze wel. Op vrijdag is Joke te vinden in de kerk waar er wordt gepoetst, gedweild, opgeruimd: er wordt voor gezorgd dat alles schoon blijft. "ja" zegt Joke breed lachend, "ik ben erin getrapt". Zegt: een beetje poetsen en dan ook nog even met Maria kui'ern. Dat is typisch Joke.

Joke doet meer. Ze is wijkleidster van het Katholiek Vrouwen Gilde.

Dat betekent geld ophalen voor de zieke leden voor een attentie en voor de jaarlijkse contributie van de KVG-leden. Gezellig als Joke er dan is, er wordt altijd een praatje gemaakt.

Joke is lid van de breigroep van onze Parochie. Op dinsdagavond is zij te vinden in de Jacobsschelp.

Momenteel is ze aan het borduren. Joke heeft ook een bijdrage geleverd aan het Lonneker Honger Doek. Ben heeft haar daarbij geholpen met het uittellen van de plek waar de kruissteken van het Hongerdoek moesten worden gezet.

Joke is actief bij het Rode Kruis. Voor 35 jaar actief zijn bij dat Rode Kruis heeft zij een onderscheiding gekregen.

Joke is ook te vinden bij de villa van het Florapark. Wat ze doet? Ze werkt mee aan de dagopvang voor de bewoners met dementie. Dat betekent: Een wandelingetje met ze maken, ze naar hun kamer begeleiden en (dit vindt Joke

belangrijk) een praatje met ze maken. Joke wandelt ook met een blinde man die dat geweldig vindt. Ook via Florijn wandelt Joke met een cliënte van Avelijn in Oldenzaal.

Ben is lid van de begrafenisgroep. Een actieve groep die er voor zorgt dat onze begraafplaats er altijd tiptop uitziet. Maar zegt Ben ik ga ook nog wel eens tussentijds een keer harken. Dan blijft het zo netjes. Hij merkt dat ook anderen wel eens de hark pakken. Ook heeft hij op onze begraafplaats een hart gevormd van stenen op de plek waar de ongedoopte kinderen begraven liggen.

Actieve, bescheiden mensen in onze kerkgemeenschap. Daar drijft de kerk op. Dat heeft onze kerk nodig. Als ik vraag waarom zij dit doen en wat hun inspiratiebron is krijg ik te horen: wij houden van mensen en willen helpen. Wij doen dit allemaal voor de mensen om ons heen maar ook voor onszelf vanuit ons geloof.

Fijn dat jullie er zijn.

GELOVEN IN LONNEKER is een uitgave van de Geloofsgemeenschap H. Jacobus de Meerdere, Lonneker verzorgd door de Pastoraatgroep, e-mail secrpgiac@kpnmail.nl

Foto's: Hennie van der Meer. redactie: Ria Bosch, Berend Kok, Winnie van der Meer, opmaak advertenties en omslag: Astrid de Jong, opmaak redactionele pagina's: Freddy Kamphuis, eindredactie: Winnie van der Meer.

In dit nummer redactionele bijdragen van Carla Berbée en Hennie van der Meer.

GELOVEN IN LONNEKER wordt gratis huis aan huis verspreid in de bebouwde kom en directe omgeving van Lonneker door onze eigen vrijwilligers. Hebt u het blad niet ontvangen dan kunt u het gratis afhalen bij De Schikkerij aan de Bergweg, Spar Supermarkt aan de Scholten Reimerstraat en bij Slagerij Busschers aan de Landweerweg.

Wilt u dit blad niet meer ontvangen dan verzoeken wij u een e-mailbericht te sturen aan secrpgiac@kpnmail.nl of op vrijdagmorgen tussen 9.00 en 11.00 uur te bellen met het parochiecentrum Jacobsschelp Scholten Reimerstraat 42, tel. 4359377.

In memoriam Gerrit Droste 27.06.1954 23.01.2021

Gerrit, een rustige behulpzame man, “altijd stond je klaar voor ons en anderen”, stond er op het gedachtenis prentje, “hartelijk en warm, weinig nemen en veel geven”. Dit is zoals hij door velen zal worden herinnerd.

Kattekwaad.

Gerrit is geboren op 27 juni 1954 als vierde in de rij, maar als eerste zoon, hij was zijn tweeling zusje Stiny net voor. Gerrit had een onverbreekelijke band met Stiny, in zijn jeugd was zij zijn speelkameraadje. Gerrit groeide op in het buiten gebied van Lonneker waar veel ruimte en vrijheid was om te spelen, hij had er een gelukkige jeugd. Op een oude bakfiets fietste hij samen met Stiny om hun huis. Samen haalden ze kattenkwaad uit, verstoppen in de sloot langs de weg en blikjes onder voorbijgaande auto's gooien. Waardoor Gerrit een boze geschrokken man achter zich aankreeg, hij vloog er vandoor. Ze bonden een touwtje aan een oude portemonnee die op de weg werd gelegd en verstopten zich dan in de sloot. Als dan iemand de portemonnee wilde pakken trokken ze deze weg en hadden de grootste pret. Ze speelden

Gerrit Droste

verstopperij en als ze met de handen voor de ogen aftelden konden ze worden verrast door officieren (met een glaasje te veel op), die van de nabijgelegen Mess (eetgelegenheid voor officieren) kwamen. Met zijn zussen kroop hij stiekem op de groentekar van groenteboer Nijhof, de groenteboer kreeg dit door, werd boos en reed hard weg. Op dat moment was hij bang

en is hij met de andere kinderen van schrik van de kar gesprongen, later kon hij er om lachen, maar hij bleef antipathie naar de groenteboer houden.

Gerrit en Stiny

Naar school.

Gerrit ging in Lonneker naar de kleuterschool en later naar de lagere (jongens) school. Omdat hij ver van school woonde fietste hij vier keer per dag trouw met zijn oudere zus van huis naar school en terug. Maar als hij de draaiorgel muziek hoorde ging hij zonder nadenken achter het draaiorgel aan de Oldenzaalsestraat op, onvindbaar voor zijn zus.

Gerrit vond het prettig thuis te zijn, hij vermaakte zich prima, hij is nog even bij de scouting geweest, maar toen hij op kamp met grote melkbussen water moest sjouwen hield hij het voor gezien.

In de vijfde klas van de lagere school vond hij het heel fijn dat Stiny bij hem in de klas kwam door dat ze samen met zeven andere meisjes vanuit de meisjes school naar de jongens school mocht. Samen ronden ze de lagere schooltijd af.

Na de lagere school koos Gerrit voor de ambachtsschool, hij hield van timmeren en wilde timmerman worden. Daardoor kwam hij al met zijn 15^e van school en ging stage lopen bij aannemer Punte waar hij het vak in praktijk leerde. Hij heeft hier zo'n vier jaar gewerkt, want op zijn 18^e riep de dienstplicht. Hij werd gestationeerd in Havelte, dat vond hij prima, als hij de weekenden maar naar huis kon.

Uitgaan.

Zijn zussen vlogen uit, Gerrit bleef bij zijn ouders. Hij was tevreden, genoot van het bijlarten met

vrienden, elke donderdagavond, vaste prik. Hij deed jaren mee aan wedstrijden. Hij kon goed stijldansen en was met vrienden te vinden in de Lutte. Toen zijn vrienden verkering kregen en gingen trouwen werd dat dansen minder. Werk was voor Gerrit geen werk, het was meer een soort hobby, hij was een talent, een echte vakman. Daar liet hij familie, buren en vrienden van mee profiteren. Hij hielp zijn zussen en later ook hun kinderen met het bouwen en verbouwen van hun huizen. Was hij bij de buren en zag zijn vakkundig oog dat de tafel te hoog was, dan bedacht hij zich geen moment en maakte deze meteen op maat. Hij was behulpzaam, stond voor iedereen klaar, hij had een hekel aan ruzie en heeft in zijn leven eigenlijk geen ruzie gehad. Hij was dol op zijn neven en nichten, hij was graag onder de jeugd. Altijd stond hij klaar als er iemand hulp nodig had. Hij vond het ook fijn dat de jeugd hem kwam helpen, hij wist ze hier voor te porren door te beloven dat ze na het werk een terrasje gingen pakken....dat werd het terras achter zijn huis.

De timmerman

FC Twente.

Gerrit was actief, hij had veel om handen, hij was dol op zijn twee paarden en klootschieten was zijn favoriete sport, 15 jaar is hij lid geweest van de vereniging. Elke zondagmorgen was hij samen met zijn zwager in Hertme te vinden. Verder waren hij en zijn zwager trouwe FC Twente supporters, er ging hen geen wedstrijd mis. Met Gerrit was het altijd lachen, hij kwam lachend binnen en ging lachend weg, hij had altijd een

antwoord klaar. Bij feestjes wilde iedereen graag naast hem zitten.

Het was een klap voor hem toen in 1989 zijn moeder overleed aan een hersentumor. Dit kwam als donderslag bij heldere hemel, ze was nooit ziek. Ze ging op de 70^e verjaardag van zijn vader naar het ziekenhuis en is niet meer thuis gekomen. Hij bleef alleen achter met zijn vader. Hij heeft er echter de schouders er onder gezet en een nieuw huis voor hem en zijn vader gebouwd. Zijn zussen gingen om de beurt een dag naar hen toe om hen te helpen. Toen ook zijn vader overleed brak er een moeilijke tijd voor hem aan. Hij was nu helemaal alleen. Maar ook toen pakte hij de draad weer op, hij vond alle hulp van de zussen niet meer nodig, alleen Stiny kwam hem op vrijdagmorgen helpen. Stiny was erg belangrijk voor hem, elke dag kwam hij wel even aan.

Op zijn 60^e is hij na lang aarzelen gestopt met werken. Hij is altijd blij met deze keuze geweest. Hun 65^e verjaardag hebben Gerrit en Stiny samen gevierd en een fantastische dag beleefd. Ze zijn als verrassing door hun petekinderen opgehaald van huis, hebben samen gegeten en zijn daarna in Losser naar een optreden van de Grensland kapel geweest. Hij was een grote liefhebber van de Egerländer, Böhmische en Oberkrainermuziek. Gerrit, Stiny maar ook de petekinderen hebben genoten, van de muziek, maar zeker van de humor van Gerrit, hij had een zak chips mee, bang dat hij honger kreeg, hij stelde zich aan elke muzikant persoonlijk voor en hij was even de gast dirigent, deze rol was hem op het lijf geschreven. Het werd een avondvullend programma.

Pensioen.

Gerrit heeft nog zijn eerste pensioen gekregen en wilde om dit te vieren met Stiny uit eten, dat is er

niet meer van gekomen. Gerrit voelde zich al een poosje niet goed en begon zich zorgen te maken toen hij bij een tuinder in de Lutte tot twee keer toe de ingang niet kon vinden. In het ziekenhuis werd bevestigd waar hij diep in zijn hart al bang voor was. Ook hij had net als zijn moeder een hersentumor. Bij zijn familie overheerst ongeloof en diepe verslagenheid. De corona tijd maakt dat zijn familie Gerrit tijdens de opname in het ziekenhuis niet door hun aanwezigheid bij kan staan en troosten. Als blijkt dat de artsen niets meer voor hem kunnen doen zorgen zijn zussen en zwagers er voor dat hij naar huis kan en

nemen samen alle zorg op zich. Gerrit was hen hier heel dankbaar voor, zei dit ook, deze verdrietige tijd bracht nog meerdere mooie momenten samen. Zijn zussen en zwagers willen er graag voor hem zijn, iets terug doen voor wat hij voor hen heeft gedaan, wat hij voor hen betekend. Om corona buiten de deur te houden, houden ze hun wereldje klein en zien geen andere mensen. Thuis in Lonneker, zijn plek, daar waar hij is geboren, waar hij zijn leven lang heeft gewoond is Gerrit overleden op 23 januari 2021

De H. Jacobuskerk Lonneker op het dorpsplein.

De kerk van de toekomst

De Christelijke kerk leeft niet meer in een samenleving waarin zij bepaalt wat onze waarden en normen zijn.

De tijd dat de kerk ons op school en tijdens de verplichte zondagmorgen-kerkbezoeken met de paplepel ingoot hoe te leven, ligt ver achter ons. Wanneer wij naar de dalende cijfers van ons kerkbezoek kijken, lijkt het einde van een christelijke samenleving in zicht. De vraag komt op of wij ons daarbij neer moeten leggen. Natuurlijk niet. Het is nog niet te laat om onze kerk te herpositioneren in een maatschappij waar veel mensen op zoek zijn naar een plek waar zij samen kunnen komen. Een plek waar zij troost en kracht vinden door mensen in contact te brengen met het Evangelie. Dit betekent dat wij op zoek moeten naar een kerk die open staat voor de moderne samenleving en zichzelf wil vernieuwen.

Wat moeten wij behouden en wat zijn onze nieuwe activiteiten?

Natuurlijk moeten wij onze bestaande activiteiten vitaliseren. Hieraan is de nodige aandacht besteed in het vorige nummer van Geloven In Lonneker. Wij moeten ook aandacht besteden aan nieuwe activiteiten. De Jacobuswandeling was een geslaagde nieuwe activiteit met mooie gesprekken die ook over de toekomst van de kerk gingen. Moeten wij niet veel meer aandacht besteden aan activiteiten zoals bijvoorbeeld de Oogstviering en buitenvieringen bij het Hilgenhuuske.

Telkens blijkt dat wanneer dit soort activiteiten georganiseerd worden er ruimte is om aandacht te vragen voor het Evangelie.

Een voorbeeld van een geslaagde nieuwe activiteit is de Pathmos-oase. Het idee van Pater Ben Engelbertink om de pastorietaan van de St. Jan

open te stellen voor de buurt is uitgegroeid tot een plek waar mensen samen komen. Regelmatig worden er activiteiten georganiseerd, zoals tentoonstellingen, lezingen en/of muziekuitvoeringen.

Laten wij werken aan grote of kleine samenkomsten die ons en anderen de kans geven om in contact te blijven met de normen en waarden van het Christendom. Op deze manier kunnen wij onze kerk, ook in Lonneker, in stand houden.

Henny van der Meer, voorzitter Locatieraad.

Prachtige Oecumenische Oogstdankviering.

Zondag 12 september werd na een jaar onderbreking de Oecumenische Oogstdankviering gehouden. De Oecumenische Werkgroep Lonneker (OWL) had natuurlijk weer voor de organisatie gezorgd en daarbij het programma goed afgestemd op het Oogstfeest bij de molen dat immers op dezelfde dag plaatsvond. We waren erg benieuwd naar het aantal kerkgangers. Maar dat viel gelukkig heel erg mee. Al met al waren er zo 130 mensen, koor en kinderen (24) meegerekend. Pastoraal Werker Carla Berbée was voorganger. Ds. Lambers Heerspink die ongetwijfeld ook aanwezig zou zijn geweest, vertoefde in het buitenland waar hij een tijdlang preekbeurten vervult. In plaats van de dominee ging één van de ouderlingen van de kapel, Hennie Faber, mee voor. Leden van het Gemengd koor zongen de prachtige liederen die met oogsten en voedsel in verband kunnen worden gebracht. Aletta Bombeld vertelde voor de kinderen een verhaal over een kip die brood ging bakken en Carla en Hennie deden een samenspraak in plaats van de overweging. Halverwege de viering gingen de kinderen naar de Jacobsschelp waar ze broodjes gingen vlechten van het

Deeg, dat al klaar stond. Later werden ze op het molenterrein gebakken. Aan het einde van de viering gingen iedereen naar buiten om te kijken naar de paarden en wagens van de HAL en te luisteren naar de enthousiaste beschrijvingen ervan. Daarna vertrokken we, voorafgegaan door Excelsior, naar het molenterrein waar het nog lang heel gezellig was.

Fysiotherapie
Sportfysiotherapie
Manuele therapie
Oncologische fysiotherapie
Oefengroepen
Osteopathie
Dietetiek
Psychologie
Qigong / Taiji

gezond Oldenzaalsestraat 730
punt 7524 AG Enschede
Lonneker telefoon: 053 - 4358900
info@valre.nl

valre.nl

Vlees van eigen boerderij!

BSLAGERIJ
Busscher

www.slagerijbusscher.nl

Landweerweg 49, 7525 PH Lonneker
Tel: 053-4356044 - info@slagerijbusscher.nl

Vredehof.
In dienst van het leven.

Bel (053) 431 23 89 of kijk op www.vredenhof.nl

Herman Achterhuis, Johan Vrugteveen, Pedro Swier, Ron de Leeuw

Dierenartsenpraktijk Lonneker

www.bosvoordieren.nl Tel: 053-4317808

De Schikkerij

Bloem en Kado

Doe uw bestelling tijdig,
zodat we u nog beter
van dienst kunnen zijn!

- Verse Bloemen
- Gelegenheidsbloemwerk
- Kadoartikelen

Kom gerust een kijkje nemen in onze sfeervol ingerichte winkel
aan de Bergweg 20 in Lonneker.

053 - 43 59 331

Openingstijden: dinsdag, woensdag, donderdag en vrijdag van 08.30 tot 18.00 uur
en zaterdag van 08.30 tot 17.00 uur.

Het Schikkerij Team

Bezorgen in Lonneker gratis, daarbuiten in overleg.

SPAR Aveleijn

Een gewone supermarkt,
maar dan leuker!

Scholten Reimerstraat 53
7524 CR Lonneker

Jonker Zonwering Lonneker

Oldenzaalsestraat 701 7524 AD Lonneker

Tel. 06 53 75 94 98 (053 - 435 35 75)

SHOWROOM: (op afspraak)

Midzomerweg 41 - 7532 SW Enschede (euregio bedrijvenpark)

Markiezen
Uitval en Terras zonschermen
Screens en Windvaste screens
Veranda / Serre Zonweringen
Rolluiken - Roldeuren

Plissé's en Duette's
Facet lights
Rolgordijnen-Vouwgordijnen
Aluminium en Houten jalouziën
Horeca Zonweringen
Diverse horren systemen

www.jonkerzonwering.nl

info@jonkerzonwering.nl